

[Økonomiministeren]

Det følger således af disse bestemmelser, at der ikke består en konflikt imellem overholdelse af tavshedspligten på den ene side og opfyldelsen af et påbud i lovgivningen om at videregive oplysninger, idet den strafsanktionerede tavshedspligt bortfalder, når der foreligger en forpligtelse til at udtale sig.

Dette særlige spørgsmål om forholdet mellem de almindelige tavshedspligtsforskrifter og bestemmelser i lovgivningen, der pålægger en forvaltningsmyndighed at afgive oplysninger til en anden myndighed, er ikke behandlet direkte i den nævnte redegørelse til retsudvalget. Det anføres dog side 8 i bilaget, at det »undertiden [er] positivt foreskrevet, at en forvaltningsmyndighed har pligt til at stille oplysninger til rådighed for en anden forvaltningsmyndighed til brug for denne myndigheds sagsbehandling . . .«, og det følger af redegørelsen, at en sådan pligtsmessig videregivelse af oplysninger ikke er stridende imod de almindelige tavshedspligtsbestemmelser.

Spørgsmålet ses endvidere behandlet i registerudvalgets betænkning om offentlige registre (nr. 767/1976). I afsnittet om gældende ret side 54 f anføres bl. a. om bestemmelser om oplysningspligt:

»En række bestemmelser fastslår, at én myndighed har pligt til at give oplysninger til en anden myndighed. Sådan oplysningspligt er navnlig fastsat i tilfælde, hvor oplysningerne generelt har væsentlig betydning for den modtagende myndigheds virksomhed eller kan have konkret betydning for afgørelsen af en sag, som er til behandling hos myndigheden. Oplysningspligten får her til virkning, at eventuelle tavshedsforskrifter må vige. Det vil normalt være uden betydning, hvorledes den oplysningspligtige myndighed opbevarer de pågældende oplysninger. Som udgangspunkt omfatter sådanne bestemmelser derfor også oplysninger i registre, men reglerne kan naturligvis ved deres formulering have begrænset pligtens omfang. Bestemmelser om oplysningspligt kan endvidere være fastsat administrativt i henhold til en bemyndigelsesbestemmelse.

Som eksempler på sådanne bestemmelser om oplysningspligt kan nævnes den sociale bistandslovs §§ 17 og 19 (lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand), som pr. 1. april 1976 afløser en række forsørgslove med tilsvarende bestemmelser, og lov om Danmarks

Statistik § 6. (Lovbekendtgørelse nr. 15 af 12. januar 1972).«

I en afhandling om retlige problemer i forbindelse med adgang til datalagre, Juristen 1970, side 222, giver Mogens Koftvedgaard udtryk for en tilsvarende forståelse af bl. a. § 6 i loven om Danmarks Statistik.

3. Bestemmelsen i § 6 i loven om Danmarks Statistik har følgende ordlyd:

»§ 6. Offentlige myndigheder og institutioner skal inden for rammerne af den af styrelsen fastlagte arbejdsplan efter anmodning fra Danmarks Statistik meddele de oplysninger, de er i besiddelse af.«

I bemærkningerne til denne bestemmelse anføres bl. a. (Folketingstidende 1965-66, tillæg A, sp. 1884):

»Formuleringen i § 6 tager sigte på at pålægge offentlige styrelser og institutioner en pligt til at afgive oplysninger, som de er i besiddelse af, til Danmarks Statistik. Afkrævelse af sådanne oplysninger gøres imidlertid betinget af, at udarbejdelsen af den statistik, hvortil der ønskes oplysninger, er tiltrådt af styrelsen gennem optagelse på arbejdsplanen for Danmarks Statistik. Desuden må det være en forudsætning, at de ønskede oplysninger enten er umiddelbart tilgængelige for den pågældende styrelse eller institution eller findes i en sådan form, at tilvejebringelsen ikke betyder en urimelig arbejdsmæssig belastning.«

Der kan endvidere henvises til, at økonomiministeren i sin fremsættelsestale om bestemmelsen i lovforslagets § 6 bl. a. anførte (Folketingstidende 1965-66, sp. 3849):

»Vedrørende forholdet mellem Danmarks Statistik og andre offentlige myndigheder og institutioner er det i øvrigt bestemt i loven, at Danmarks Statistik inden for rammerne af den af styrelsen fastlagte arbejdsplan har adgang til at indkræve oplysninger fra andre offentlige myndigheder og institutioner. Den samme adgang har det statistiske departement i realiteten haft, og bestemmelsen tager sigte på at præcisere denne adgang.«

Denne udtalelse må bl. a. ses på baggrund af, at Danmarks Statistik ifølge det oplyste også forud for lovens vedtagelse har foretaget statistiske undersøgelser, der var baseret på indberetning af personorienterede oplysninger. Det gælder f. eks. socialstatistik og indkomst- og formuestatistik.